"Dela Icoană și Altar am pornit, apoi am rătăcit o bucată de vreme purtați de valurile omenești și n'am ajuns la nici un mal, cu toata curățenia impulsurilor noastre. Acum cu sufletul greu, răsleți-ți, sfârtecați, ne strângem la adăpost, la singura căldură și alinare, tărie și reconfortare a noastră, readucătoare de puteri, la picioarele lui Isus, în pragul orbitoarei străluciri a cerului la Icoană".

Ion MOȚA

S C R I S O R I L E G I O N A R E

Buenos Aires, Iunie, 1980 Anul I, Nº 4

Adresa: Casilla Correo 57 Sucursal 2 - "B"
1402 - BUENOS AIRES (Argentina)

SPRE DRAGOSTEA LEGIONARA (IV)

INGADUINTA

A fi îngăduitor sau tolerant cu apropele nu înseamna a fi slab. Mulți confundă spiritul îngăduitor cu slăbiciunea sau cu sentimentul vinovăției. Mai curând s'ar putea spune contrariul: Persoanele slabe sunt intolerante. Aceia care au complexul vinovăției cred că-și ușurează conștiința când sunt inflexibili, neîngăduitori și aspri judecători cu apropele. In general indivizii lipsiți de bogăție spirituală să transformă ușor în descoperitori de defecte și slăbiciuni, deoarece sunt nesiguri și lipsiți de încredere în potentialitățile proprii. Ca să ascundă finava los structură psiho-mintală și neputința de a se desprinde de "meteahnele" lor sunt intoleranți cu greșelile sau erorile apropelui. Altă cauză puternică care generează intoleranța este exagerata îngâmfare: Individul dorește să prezinte ambianței o imagine cu aureolă de infailibilitate, iar pentru a o impune și consacra exprimă intoleranța față de slăbiciunile altora.

In timpul interacțiunilor e logic să descoperim umbre și penumbre în intimitatea celorlalte persoane. Subiectivitatea ne împiedeca să recunoaștem golurile și prăpăstiile din noi, dar acest lucru nu-l

împiedeca pe interlocutorul nostru să le descopere. Dacă şi noi descoperim goluri şi pete în intimitatea lui, iar această reciprocă descoperire este însoţită de toleranţă, ar putea declanşa un proces de înţelegere şi îngăduinţă, sau chiar de prietenie. Descoperirea fiind unilaterală şi însoţită de intoleranţă riscă să se îngemăneze cu o pasiune oarbă, iar drumul spre ură şi dusmănie este inevitabil.

Evoluţia adultului spre bătrâneţe ar trebui să fie caracterizată de un fenomen de "înţelepţire" (adica de mai amplă "înţelegere" şi mai adâncă "îngăduinţă"). Una din condiţiile fundamentale a "înţelepţirii" este sălăşluirea în realitate, adică percepţia realităţii cu o doză de minimă subiectivitate. Cu alte cuvinte: atingerea unui mai mare grad de înţelepciune este condiţionată de o cât mai mare îndepărtare de iraţionalitatea subiectivităţii. Bătrânul se "înţeleptşte" pe măsură ce devine mai tolerant, mai flexibil şi mai înţelegător. Aceia care nu ating acest grad de maturitate psihomintală şi se complac în frivolitatea subiectivizării situaţiilor şi a trăirilor (aşa cum se întâmplă cu toţi bătrânii democraţiilor şi a marxismului), alunecă încet dar sigur spre panta regresinuii sau a sclerozizării.

Sălăşluirea în realitate şi înfăgăşuirea spre obiectivitate fac parte din maturitatea de gândire şi din exerciţiul voinţii de a se ridica spre o mai înaltă culme spirituală. Lumea democraţiei şi a comunismului aspiră spre culmile materialismului şi a "lucruficării" împodobite cu deşărtăciuni. Lumea legionara aspiră la măreţia care a caracterizat mărinimia Căpitanului.

In una din memorabilele şedinţe de noapte la Carmen Sylva, Căpitanul ne-a vorbit de deosebirea care există între "omul tare" şi "omul mare". Omul tare este viteazul, îndrăzneţul, energicul, rezistentul, activul. Omul mare, afară de aceste trăsături mai are: înţelegerea, toleranţa, spiritul de sacrificiu, mărinimia, constanţa, şi eroismul de durată.

Aşadar omul tolerant, îngaduitor şi înţelegător ajunge la nivelul mărinimiei (mare-inimă). Îngăduinţa este o trăsătura nobilă a legionarului, care ne apropie tot mai mult de umbra mareaţă a Căpitanului şi ne aduce pace în suflete, adică ne menţine mereu pe meridianele dragostei cristice.

Ovidiu Găină

PRABUSIREA SISTEMULUI DEMOCRAT (II)

METAMORFOZA DEMOCRATIEI

Uriașă este deosebirea între idealul democrației grecești din antichitate și idealul de posesiune al aurului a democrației moderne. "Ille tempore" societatea antică, înspirată în mare parte în ideile lui Aristoteles, se desfașura în mod exclusiv în jurul lui "areté" (calitățile morale și spirituale). Chiar după epoca de glorie a Atenei aristocratice, democrația grecească continua sa simta o profundă nostalgie după "aristos" și "aristeia", iar epigonii îmbogățiți ai diriguitorilor greci în nici un moment nu au combătut valorile care înălțaseră Atena la cel mai înalt grad de spiritualitate.

In mod curios, democrația modernă nu apare în Europa, ci în America. Amestecul de rase și obligatul exil a sectelor religioase din Europa spre America formară o climă prielnică pentru nașterea noii democrații. Resentimentul contra catolicismului, monarhismului și tradiționalismului european a fost baza care a dat naștere democrației moderne, plina de paradoaxe, antilogii, antinomii și antagonisme. Principiile nobile care inspiraseră pe autorii constituției Statelor Unite nu au putut fi respectate niciodată de guvernele "democratice". Atât în Statele Unite cât și în Europa "democrația" a cultivat în mod paralel cele mai neomenești privilegii și cele mai mari nedreptăți sociale (numai guvernele comuniste au reușit să-i întreacă pe "democrați"). In Statele Unite nici partidul Republican, nici cel Democrat nu au luptat pentru punerea în practică a unei democrații dupa stilul antichității ateniene, ci au cultivat în mod exclusiv un liberalism ateu și un pragmatism materialist.

In Europa monarhiile francmasone au acceptat "democratizarea" Statelor. Lutheranismul, prelungit de iluminism și pozitivism în filosofie, a dat naștere liberalismului european în secolul XIX. In mod logic, odata cu victoria liberalismului apăru și fiul degenerat al acestuia: marxismul, iar numai puțin după aceia născură și cele doua excrescențe: anarhismul și nihilismul.

Democrația europeana a avut un singur aspect pozitiv: din cauza principiului libertății s'au emancipat naționalitățile de sub jugul monarhiilor tradiționale, dar toate celalalte consecințe au fost nefaste și tragice. Apariția partidelor politice a descătușat forțele irațională ale mulțimilor și a introdus desmățul, minciuna, corupția, imoralitatea, șantajul, mișelia și ateismul in straturile diriguitoare. La începutul secolului XX "demagogo-cratia" ajunge să fie sinonimul "democrației". Lumea occidentală

începu să treacă prin conul de umbră a lui "hybris".

Abia după primul războiu mondial apărură raze de speranțe cu victoria curentelor de reînoire spirituală în Turcia, Italia, Portugalia, Germania și Spania. Democrația liberală nu se mai simți atât de sigură, iar Romania iudaizată și francmasonizată se cutremură la apariția Căpitanului. Schemele prefabricate ale masoneriei care admitea numai două variante în politica: centru și stânga suferiră o schimbare, iar popoarele avură o noua opțiune în alegerea "dreptei".

Unicele țări care au ajuns la o identificare cu sistemul democrației sunt acelea a căror popoare se caracterizează printr'o structură psihomintală specifică, datorită caracterului rasial. Am putea menționa Elveția, Danemarca, Suedia, Olanda; dar si acestea au suferit eroziuni și ruginiri din cauza degenerării pă turilor diriguitoare. Dar și în aceste țări a pătruns "demagogocrația", iar corupția și imoralitatea înlocuiesc treptat valorile tradiționale a elitelor din trecut.

Stan M.Popescu

Va urma.

RĂBOJUL POLITICII SCHIZOFRENICE

DEMENTA SENILA IN DIPLOMAȚIA AMERICANA

---Forțele militare anticomuniste din El Salvador sunt etichetate de nordamericani ca "fasciste". Unicul guvern recunoscut este coaliția liberală-socialistă și democreștină (preoții "lumii a treia", adică pro-comuniștii). In timp ce Fidel Castro trimite mercenari ca sa ocupe El Salvador, iscusiții consilieri a lui Carter trimit jurnaliști. Numai după câteva luni dela căderea Nicaraguaei în ghiarele comunismului, Moscova și Habana întrebuințează acelaș clișeu cu splendide rezultate.

---Guvernul argentinian a primit o învitație acum doua luni ca să se solidarizeze boicotului de cereale în contra Uniunii Sovietice. Invitația a fost trimisă printr'un mic funcționar a ambasadei americane in Buenos Aires. La obraznicia americană guvernul argentinian a răspuns că nu se va solidariza, deoarece își menține independența în relațiile comerciale. Abia atunci și-a dat seamă Carter de gafa comisă și a încercat s'o "dreaga" trimițând un general...Nici generalul nu a reușit să convingă guvernul argentinian de brusca bunăvoință a lui Carter.

Colaborarile se trimit pe adresa: Stan M.Popescu,Casilla Correo 57
Sucursal 2 (B), 1402-Buenos Aires